

RAIG D'ESPERANÇA

Quan l'angúnia s'arrapa en el teu cor,
sents un abatiment que et descontrola,
res et fa joia, que el pensament et vola,
i per instants, ni t'espanta la mort.
Quin nerví mana el sentiment no ho sé,
ni quina fibra és la desesperança,
que tot i sense motiu d'enyorança,
sents malaltís neguit que no et convé.
De cop, mires el cel i el veus tant blau,
i a l'entorn seu, sents un ressò agradable,
penses per un moment en un miracle,
al retrobar un benestar que et plau.
La serenor d'aquell lluny horitzó,
on sols s'esdevé la puresa,
et fan endevinar la gran riquesa,
que tens i no saps veure al redó.
Aleshores comença a desvetllar,
un no se què, com un raig d'esperança,
de mica en mica, sents una gaubança,
i per moments vols riure i plorar.
I t'adones farcit de sentiment,
de la bellesa fins ara adormida,
com si despertés a nova vida,
desperta dintre teu el sentiment.
Ja no vols ser, l'home desesperat,
d'esperit abatut i sense força,
de feble voluntat, que volen tòrcer,
les amagades lleis d'allò ignorat.
La claredat domina la foscor,
i la boira que el seny enterbolia,
s'ha fos, per donar pas en aquell dia,
a un demà bell i esperançador.

ESTEVE PERICH SALA